

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 186 (XXX) — Nr. 524

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Mărți, 26 iunie 2018

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 140 din 27 martie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91 ¹ și ale art. 91 ² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968.....	2-6
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI		
219	— Decizie privind încetarea împuternicirii domnului chestor principal de poliție Alexandru-Cătălin Ioniță pentru a îndeplini atribuțiile funcției de inspector general, cu rang de secretar de stat, al Inspectoratului General al Poliției Române	7
220.	— Decizie privind împuternicirea domnului chestor general de poliție Buda Ioan pentru a îndeplini atribuțiile funcției de inspector general, cu rang de secretar de stat, al Inspectoratului General al Poliției Române.....	7

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 140

din 27 martie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91¹ și ale art. 91² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia-Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Cosmin Grancea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91¹ și ale art. 91² din Codul de procedură penală din 1968, excepție ridicată de Dumitru Ștefan în Dosarul nr. 859/86/2016/a1 al Tribunalului Suceava — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.160D/2016.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca inadmisibilă, referitor la dispozițiile art. 91¹ și ale art. 91² alin. 2—5 din Codul de procedură penală din 1968, întrucât autorul excepției nu formulează nicio critică de neconstituționalitate, respectiv, ca neîntemeiată, în ceea ce privește dispozițiile art. 91² alin. 1 din același cod, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și anume deciziile nr. 734 din 23 noiembrie 2017, nr. 779 din 28 noiembrie 2017 și nr. 820 din 12 decembrie 2017.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 13 iunie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 859/86/2016/a1, **Tribunalul Suceava — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91¹ și ale art. 91² din Codul de procedură penală din 1968**. Excepția a fost ridicată de Dumitru Ștefan cu ocazia soluționării unei cauze penale.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile criticate din Codul de procedură penală din 1968 încalcă prevederile constituționale privind statul de drept — în componenta sa referitoare la garantarea drepturilor cetățenilor —, principiul legalității, accesul liber la justiție, dreptul la apărare, viața intimă, familială și privată, secretul corespondenței, restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, desfășurarea activității procurorilor potrivit principiului legalității și imparțialității, rolul Curții Constituționale de garant al supremației Constituției, precum și prevederile privind dreptul la un proces echitabil și dreptul la respectarea vieții private și de familie din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în măsura în care actele de interceptare și înregistrare a convorbirilor, efectuate în baza autorizării date de judecător, pot

fi realizate și în afara cadrului unui proces penal, respectiv pot fi puse în aplicare și de către alte organe decât procurorul și organul de cercetare penală. Astfel, consideră că interpretarea normelor criticate este compatibilă cu Legea fundamentală numai atunci când măsurile de supraveghere tehnică (procedeele probatorii constând în interceptări și înregistrări) „sunt dispuse în cursul unui proces penal și executate în mod nemijlocit de procuror sau de organul de cercetare penală, fără intervenție sau sprijin tehnic din partea unor organe care nu au atribuții stabilite prin lege pentru activități de cercetare penală”. Arată că instanța de contencios constituțional este competentă să confere textelor criticate interpretarea care le face compatibile cu Legea fundamentală și Convenția. Asigurarea respectării drepturilor și libertăților persoanelor și a supremației Constituției impune înlăturarea oricărui viciu de neconstituționalitate, inclusiv în situațiile în care există o deturnare a reglementărilor legale de la scopul lor legitim, printr-o sistematică interpretare și aplicare eronată a acestora de către instanțele judecătorești sau de către celelalte subiecte chemate să aplice dispozițiile de lege, ceea ce poate determina neconstituționalitatea acelor reglementări. Invocă, în acest sens, deciziile Curții Constituționale nr. 224 din 13 martie 2012, nr. 448 din 29 octombrie 2013 și nr. 336 din 30 aprilie 2015, paragraful 30. Consideră că o astfel de deturnare există și în cazul dispozițiilor de lege criticate, în condițiile în care interpretarea și aplicarea acestora de către organele de urmărire penală este contrară atât spiritului Constituției, cât și normelor Convenției. Astfel, chiar dacă supravegherea tehnică prezintă o serie de garanții — cum sunt cele privind justificarea emiterii autorizației și limitarea în timp a măsurii —, acestea sunt, în realitate, insuficiente, nefiind dublate de niște norme clare, precise și previzibile, care să confere și o certitudine privind respectarea condițiilor prevăzute de lege pentru instituirea lor. Deși, teoretic, sunt impuse anumite restricții și limitări pentru a exclude eventualele abuzuri ale autorităților, în sensul că activitățile privind interceptările și înregistrările trebuie desfășurate numai de procuror sau de organul de cercetare penală, în realitate, aceste activități sunt apanajul Serviciului Român de Informații, care „realizează supravegherea doar din punct de vedere tehnic”, fapt învederat, recent, atât de Tribunalul București — Secția I penală în opinia sa, cât și de Avocatul Poporului în punctul său de vedere, așa cum au fost acestea reținute în Decizia Curții Constituționale nr. 51 din 16 februarie 2016 (paragrafele 15 și 17). Chiar și atunci când există autorizația prevăzută de lege și cerințele dreptului intern în materie de interceptări și înregistrări sunt respectate, consideră că rămâne de analizat dacă legea însăși — în redactarea în vigoare a data faptelor — era în măsură să protejeze împotriva arbitrarului autorităților, prevăzând garanții suficiente într-un domeniu atât de sensibil cum este dreptul la respectarea vieții private, sens în care invocă jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, și anume Hotărârea din 26 aprilie 2007, pronunțată în Cauza *Dumitru Popescu împotriva României* (nr. 2). De asemenea, menționează și jurisprudența Curții de la Strasbourg referitoare la calitatea legii, de exemplu, hotărârile

din 5 ianuarie 2000, 4 mai 2000, 25 ianuarie 2007 și 24 mai 2007, pronunțate în cauzele *Beyeler împotriva Italiei* (paragraful 109), *Rotaru împotriva României* (paragraful 52), *Sissanis împotriva României* (paragraful 66) și *Dragotoniou și Militaru-Pidhorni împotriva României* (paragraful 34). Totodată, invocă și Hotărârea din 2 august 1984, pronunțată în Cauza *Malone împotriva Regatului Unit*, paragraful 64, și hotărârile din 24 aprilie 1990, pronunțate în cauzele *Kruslin împotriva Franței* și *Huvig împotriva Franței*, în materia art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În fine, consideră că faptul că organele de urmărire penală au nesocotit condițiile impuse de dispozițiile Codului de procedură penală din 1968 cu privire la modalitatea de punere în executare a autorizațiilor emise de judecător, prin „*sprrijinul tehnic*” obținut din partea unor organe care nu au competență legală de cercetare penală, echivalează cu desfășurarea măsurilor de supraveghere tehnică fără autorizație. Apreciază că această modalitate arbitrară de aplicare a dispozițiilor de lege criticate face posibilă administrarea de către acuzare a unei părți importante din materialul probator, încălcându-se, astfel, și principiul legalității și imparțialității care guvernează activitatea procurorilor, ce impune respectarea principiului loialității administrării probelor și a dreptului la apărare. Arată că loialitatea decurge din dreptul la un proces echitabil și implică o anumită „moralitate procedurală” a organelor de urmărire penală în activitatea de strângere a probelor, de natură a asigura credibilitatea actului de justiție și aflarea adevărului. Așadar, organele judiciare nu trebuie să pună în balanță eficacitatea procedurilor și loialitatea procesuală — pentru a decide care dintre acestea urmează a fi sacrificată în scopul aflării adevărului —, oricare ar fi natura și gravitatea infracțiunii investigate.

6. **Tribunalul Suceava — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este nefondată. Astfel, cu privire la critica de neconstituționalitate ce vizează o presupusă posibilitate conferită de Codul de procedură penală din 1968 de autorizare a interceptărilor convorbirilor telefonice în afara cadrului unui proces penal, și anume înainte de începerea urmăririi penale, judecătorul de cameră preliminară observă că această critică a fost analizată de Curtea Constituțională, de exemplu prin Decizia nr. 962 din 25 iunie 2009, fiind respinsă ca neîntemeiată. În ceea ce privește critica referitoare la organele care pun în executare mandatul de supraveghere tehnică, consideră că argumentele invocate de Curtea Constituțională în Decizia nr. 51 din 16 februarie 2016 nu sunt aplicabile în cazul punerii în aplicare a autorizațiilor de interceptare emise conform dispozițiilor art. 911 și ale art. 912 din Codul de procedură penală din 1968, întrucât soluția legislativă cuprinsă în textele supuse controlului de constituționalitate în prezenta cauză este diferită de cea conținută în prevederile art. 142 alin. (1) din noul Cod de procedură penală. Astfel, arată că dispozițiile art. 912 alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968 nu permiteau efectuarea interceptărilor și înregistrărilor decât de către procuror și organul de cercetare penală, fără ca textul de lege criticat să prevadă posibilitatea realizării interceptărilor și înregistrărilor de „*alte organe specializate ale statului*”, sintagmă constatată ca fiind neconstituțională prin Decizia nr. 51 din 16 februarie 2016. Apreciază că autorul excepției este nemulțumit, în realitate, de aplicarea textelor de lege criticate, aspect care excedează controlului de constituționalitate, verificarea modului în care au fost aplicate dispozițiile de lege în cursul urmăririi penale fiind atributul judecătorului de cameră preliminară.

7. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Invocă, în acest sens, considerentele deciziilor Curții Constituționale nr. 962 din 25 iunie 2009, nr. 1.017 din 29 noiembrie 2012, nr. 92 din 27 februarie 2014 și nr. 51 din 16 februarie 2016.

9. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile art. 911 și ale art. 912 din Codul de procedură penală din 1968 sunt constituționale, întrucât prevăd suficiente garanții, prin reglementarea în detaliu a justificării emiterii autorizației, a condițiilor și a modalităților de efectuare a interceptărilor și înregistrărilor, a instituirii unor limite cu privire la durata măsurii, iar eventuala nerespectare a acestor reglementări nu constituie o problemă de constituționalitate, ci una de aplicare, ce excedează competenței Curții Constituționale. Astfel, potrivit dispozițiilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „*Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată [...]*”. Invocă, totodată, și considerentele Hotărârii din 26 aprilie 2007, pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Dumitru Popescu împotriva României* (nr. 2). Concluzionează că dispozițiile de lege criticate oferă protecție împotriva amestecului arbitrar în exercitarea dreptului la viață privată al persoanei, legea folosind termeni cu un înțeles univoc.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile art. 911 și ale art. 912 din Codul de procedură penală din 1968. Deși au fost abrogate, la 1 februarie 2014, prin art. 108 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesuale penale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 august 2013, dispozițiile de lege criticate produc efecte juridice în cauza în care a fost ridicată prezenta excepție de neconstituționalitate, deoarece, în temeiul prevederilor art. 4 alin. (1) din Legea nr. 255/2013, „*Actele de procedură îndeplinite înainte de intrarea în vigoare a Codului de procedură penală, cu respectarea dispozițiilor legale în vigoare la data îndeplinirii lor, rămân valabile, cu excepțiile prevăzute de prezenta lege*”. Ca atare, în acord cu jurisprudența sa, potrivit căreia sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare (Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011), Curtea se va pronunța asupra prevederilor criticate din Codul de procedură penală din 1968. Din notele scrise ale autorului excepției, depuse în motivarea criticii, reiese că excepția de neconstituționalitate privește, în realitate, numai dispozițiile art. 911 și ale art. 912 alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968. Așadar, Curtea se va pronunța numai asupra acestor texte de lege, care au următorul cuprins:

— Art. 911 (modificat prin art. I pct. 47 din Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală,

precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006; alin. 3 al art. 91¹ fiind modificat prin art. 1 pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 60/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 7 septembrie 2006): „*Interceptarea și înregistrarea convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon ori prin orice mijloc electronic de comunicare se realizează cu autorizarea motivată a judecătorului, la cererea procurorului care efectuează sau supraveghează urmărirea penală, în condițiile prevăzute de lege, dacă sunt date ori indicii temeinice privind pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni pentru care urmărirea penală se efectuează din oficiu, iar interceptarea și înregistrarea se impun pentru stabilirea situației de fapt ori pentru că identificarea sau localizarea participanților nu poate fi făcută prin alte mijloace ori cercetarea ar fi mult întârziată.*”

Interceptarea și înregistrarea convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon ori prin orice mijloc electronic de comunicare pot fi autorizate în cazul infracțiunilor contra siguranței naționale prevăzute de Codul penal și de alte legi speciale, precum și în cazul infracțiunilor de trafic de stupefiante, trafic de arme, trafic de persoane, acte de terorism, spălare a banilor, falsificare de monede sau alte valori, în cazul infracțiunilor prevăzute de Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu modificările și completările ulterioare, în cazul unor alte infracțiuni grave ori al infracțiunilor care se săvârșesc prin mijloace de comunicare electronică. Dispozițiile alin. 1 se aplică în mod corespunzător.

Autorizația se dă pentru durata necesară interceptării și înregistrării, dar nu pentru mai mult de 30 de zile, în camera de consiliu, de președintele instanței căreia i-ar reveni competența să judece cauza în primă instanță sau de la instanța corespunzătoare în grad acesteia, în a cărei circumscripție se află sediul parchetului din care face parte procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală. În lipsa președintelui instanței autorizația se dă de către judecătorul desemnat de acesta.

Autorizația poate fi reînnoită, înainte sau după expirarea celei anterioare, în aceleași condiții, pentru motive temeinic justificate, fiecare prelungire neputând depăși 30 de zile.

Durata totală a interceptărilor și înregistrărilor autorizate, cu privire la aceeași persoană și aceeași faptă, nu poate depăși 120 de zile.

Înregistrarea convorbirilor dintre avocat și partea pe care o reprezintă sau o asistă în proces nu poate fi folosită ca mijloc de probă decât dacă din cuprinsul acesteia rezultă date sau informații concludente și utile privitoare la pregătirea sau săvârșirea de către avocat a unei infracțiuni dintre cele prevăzute la alin. 1 și 2.

Procurorul dispune încetarea imediată a interceptărilor și înregistrărilor înainte de expirarea duratei autorizației dacă nu mai există motivele care le-au justificat, informând despre aceasta instanța care a emis autorizația.

La cererea motivată a persoanei vătămate, procurorul poate solicita judecătorului autorizarea interceptării și înregistrării convorbirilor ori comunicărilor efectuate de aceasta prin telefon sau orice mijloc electronic de comunicare, indiferent de natura infracțiunii ce formează obiectul cercetării.

Autorizarea interceptării și a înregistrării convorbirilor sau comunicărilor se face prin încheiere motivată, care va cuprinde: indiciile concrete și faptele care justifică măsura; motivele pentru care stabilirea situației de fapt sau identificarea ori localizarea participanților nu poate fi făcută prin alte mijloace ori cercetarea

ar fi mult întârziată; persoana, mijlocul de comunicare sau locul supus supravegherii; perioada pentru care sunt autorizate interceptarea și înregistrarea.”

— Art. 91² alin. 1 teza a doua (modificat prin art. 1 pct. 47 din Legea nr. 281/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură penală și a unor legi speciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din 1 iulie 2003): „*Persoanele care sunt chemate să dea concurs tehnic la interceptări și înregistrări sunt obligate să păstreze secretul operațiunii efectuate, încălcarea acestei obligații fiind pedepsită potrivit Codului penal.*”

13. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) privind statul de drept în componenta sa referitoare la garantarea drepturilor cetățenilor, ale art. 1 alin. (5) cu privire la principiul legalității, ale art. 21 alin. (1) și (2) referitor la accesul liber la justiție, ale art. 24 privind dreptul la apărare, ale art. 26 referitor la viața intimă, familială și privată, ale art. 28 privind secretul corespondenței, ale art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, ale art. 132 alin. (1) privind desfășurarea activității procurorilor potrivit principiului legalității și imparțialității, ale art. 142 alin. (1) potrivit cu care Curtea Constituțională este garantul supremației Constituției, precum și ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului raportat la prevederile art. 6 referitor la dreptul la un proces echitabil și ale art. 8 privind dreptul la respectarea vieții private și de familie din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 91¹ și ale art. 91² din Codul de procedură penală din 1968 au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași prevederi din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale — invocate și în prezenta cauză — și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 1.017 din 29 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 22 din 10 ianuarie 2013, Curtea, respingând, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate, a reținut că dispozițiile din Codul de procedură penală din 1968 referitoare la interceptările și înregistrările audio sau video prevăd suficiente garanții, prin reglementarea în detaliu a justificării emiterii autorizației, a condițiilor și a modalităților de efectuare a înregistrărilor, a instituirii unor limite cu privire la durata măsurii, a consemnării și certificării autenticității convorbirilor înregistrate, a redării integrale a acestora, a definirii persoanelor care sunt supuse interceptării, iar eventuala nerespectare a acestor reglementări nu constituie o problemă de constituționalitate, ci una de aplicare, ceea ce, însă, excedează competenței Curții Constituționale, întrucât, potrivit alin. (3) al art. 2 din Legea nr. 47/1992, aceasta „*se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată [...]*”.

15. Prin decizia mai sus menționată, Curtea a statuat că nu poate fi primită nici susținerea potrivit căreia dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 28, secretul corespondenței nefiind un drept absolut. Astfel, societățile democratice sunt amenințate de un fenomen infracțional din ce în ce mai complex, motiv pentru care statele trebuie să fie capabile de a combate în mod eficace asemenea amenințări și de a supraveghea elementele subversive ce acționează pe teritoriul lor. Așa fiind, asemenea dispoziții legislative devin necesare într-o societate democratică, în vederea asigurării securității naționale, apărării ordinii publice ori prevenirii săvârșirii de infracțiuni.

16. În acest sens, prin Decizia nr. 92 din 27 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 370 din 20 mai 2014, și prin Decizia nr. 473 din 27 iunie 2017, publicată

în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 987 din 12 decembrie 2017, paragraful 22, Curtea Constituțională a reținut că legiuitorul ordinar a reglementat în detaliu, în secțiunea V¹ din Codul de procedură penală din 1968, procedura referitoare la interceptările și înregistrările audio sau video, Legea nr. 281/2003, Legea nr. 356/2006, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 60/2006 și Legea nr. 202/2010 contribuind, rând pe rând, la instituirea unor proceduri de natură să confere un plus de garanții împotriva arbitrarului organelor de anchetă. Astfel, dacă în varianta codului existentă anterior apariției Legii nr. 281/2003, procedura era sumar prevăzută, înregistrările audio sau video putând fi efectuate cu autorizarea prealabilă a procurorului desemnat, cu condiția existenței unor indicii temeinice privind pregătirea ori săvârșirea unei infracțiuni, ulterior adoptării actelor normative mai sus menționate, o astfel de interceptare sau înregistrare a convorbirilor ori comunicărilor efectuate prin telefon ori prin orice mijloc electronic de comunicare se realizează cu autorizarea motivată a judecătorului, la cererea procurorului care efectuează sau supraveghează urmărirea penală, în condițiile prevăzute de lege.

17. Totodată, prin Decizia nr. 50 din 2 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 308 din 28 aprilie 2017, Curtea Constituțională a arătat că însăși instanța de contencios al drepturilor omului a validat prevederile legale contestate, prin Hotărârea din 26 aprilie 2007 pronunțată în *Cauza Dumitru Popescu versus România*. Astfel, Curtea de la Strasbourg — după ce a reținut existența unei încălcări a art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, având în vedere că, la data comiterii faptelor, legislația în materie era alta — a afirmat că, în noul cadru legislativ (prin modificările aduse de Legea nr. 281/2003 și Legea nr. 356/2006), există numeroase garanții în materie de interceptare și de transcriere a comunicațiilor, de arhivare a datelor pertinente și de distrugere a celor nepertinente. Așa fiind, dispozițiile de lege criticate oferă protecție împotriva amestecului arbitrar în exercitarea dreptului la viață privată al persoanei, legea folosind termeni cu un înțeles univoc (paragraful 42).

18. De asemenea, prin Decizia nr. 50 din 2 februarie 2017, Curtea Constituțională a reținut — referindu-se la vechea reglementare — că, potrivit dispozițiilor art. 91⁶ alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968, mijloacele de probă referitoare la interceptările și înregistrările audio sau video pot fi supuse expertizei tehnice la cererea procurorului, a părților interesate sau, din oficiu, de către instanță, judecătorul având datoria să examineze valabilitatea acestora sub toate aspectele legalității și temeiniciei autorizării și efectuării înregistrărilor (paragraful 44).

19. În continuare, prin aceeași decizie citată anterior, Curtea Constituțională a menționat și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, și anume Hotărârea din 6 mai 2003, pronunțată în *Cauza Coban (Asim Babuscum) împotriva Spaniei*, în care reclamantul invocă nulitatea înregistrărilor convorbirilor sale telefonice, întrucât nu îndeplineau condițiile de legalitate și proporționalitate. După ce a reamintit faptul că admisibilitatea probelor este o problemă ce ține de reglementările naționale și că revine jurisdicțiilor naționale să aprecieze elementele care le sunt prezentate, Curtea de la Strasbourg a stabilit că respectiva condamnare penală a intervenit în urma unei proceduri contradictorii, pe baza probelor discutate de părți. Reclamantul a avut posibilitatea de a interoga martorii audiați și de a contracara depozițiile care îi erau defavorabile. De asemenea, în privința înregistrărilor convorbirilor telefonice, s-a constatat că instanțele naționale au confirmat legalitatea strângerii acestor probe, iar reclamantul ar fi putut face observații în fața judecătorului cu privire la aceste înregistrări, care nu au constituit, de altfel, singurul mijloc de

probă invocat de acuzare. Totodată, și în Hotărârea din 16 noiembrie 2006, pronunțată în *Cauza Klimentyev împotriva Rusiei*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că, pentru a asigura dreptul la un proces echitabil, este esențial ca toate probele să fie prezentate de față cu acuzatul, în cadrul unei audieri publice, pentru a se putea oferi contraargumente. Acest lucru nu înseamnă totuși că declarațiile martorilor trebuie făcute în fața tribunalului pentru a fi admise ca mijloace de probă. Utilizarea declarațiilor din faza de instrucție penală a cazului nu încalcă, în principiu, prevederile art. 6 paragraful 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, atât timp cât se respectă dreptul la apărare. De regulă, acest drept impune ca acuzatul să aibă ocazia de a pune întrebări martorului care depune mărturie împotriva sa, fie atunci când face aceste declarații, fie într-un stadiu ulterior al procedurilor (paragraful 45).

20. Tot prin Decizia nr. 50 din 2 februarie 2017, Curtea Constituțională a reținut că interceptarea și înregistrarea convorbirilor puteau fi dispuse, așa cum se prevede în alin. 1 al art. 91¹ din Codul de procedură penală din 1968, la cererea procurorului care efectuează ori supraveghează urmărirea penală. Așadar, administrarea unor astfel de mijloace de probă este plasată în cadrul primei faze a procesului penal, urmărirea penală putând fi începută, potrivit dispozițiilor art. 221 și art. 228 din Codul de procedură penală din 1968, atât *in personam*, cât și *in rem*. În plus, textul stabilește în termeni fără echivoc că înregistrarea audio sau video se dispune dacă sunt date privind pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni, prin această a doua alternativă înțelegându-se evident și situațiile ce intră în sfera actelor de punere în executare a hotărârii de a săvârși infracțiunea, în acord cu prevederile art. 20 din Codul penal referitor la tentativă, iar nu în sfera unor simple acte de pregătire (paragraful 46). În plus, măsurile de supraveghere tehnică nu puteau fi dispuse în mod discreționar de către procuror, întrucât, potrivit dispozițiilor art. 91¹ din Codul de procedură penală din 1968, interceptarea și înregistrarea convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon ori prin orice mijloc electronic de comunicare se puteau realiza numai dacă erau date ori indicii temeinice privind pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni pentru care urmărirea penală se efectuează din oficiu și dacă erau necesare în vederea stabilirii situației de fapt ori pentru că identificarea sau localizarea participanților nu putea fi făcută prin alte mijloace ori cercetarea ar fi fost mult întârziată. De asemenea, astfel de măsuri puteau fi dispuse în cazul infracțiunilor contra siguranței naționale prevăzute de Codul penal și de alte legi speciale, precum și în cazul infracțiunilor de trafic de stupefiante, trafic de arme, trafic de persoane, acte de terorism, spălare a banilor, falsificare de monede sau alte valori, în cazul infracțiunilor prevăzute de Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu modificările și completările ulterioare, în cazul unor alte infracțiuni grave ori al infracțiunilor care se săvârșesc prin mijloace de comunicare electronică (paragraful 50). În sfârșit, la fel ca și în actuala reglementare, procurorul putea dispune, prin ordonanță motivată, interceptarea și înregistrarea convorbirilor sau comunicărilor pe o durată de cel mult 48 de ore în caz de urgență, când întârzierea obținerii autorizării de către judecător ar fi adus grave prejudicii activității de urmărire penală, iar măsura dispusă era supusă confirmării judecătorului (paragraful 51).

21. În același sens sunt și Decizia nr. 962 din 25 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 563 din 13 august 2009, Decizia nr. 1.556 din 17 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 18 decembrie 2009, Decizia nr. 182 din 2 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 193 din 26 martie 2010, Decizia nr. 1.649 din 16 decembrie 2010, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 104 din 9 februarie 2011, Decizia nr. 1.451 din 3 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 902 din 20 decembrie 2011, și Decizia nr. 355 din 24 aprilie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 390 din 12 iunie 2012, prin care Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91¹ din Codul de procedură penală din 1968. Deoarece nu au apărut elemente noi, care să impună reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziilor mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

22. În ceea ce privește sintagma „*persoanele care sunt chemate să dea concurs tehnic la interceptări și înregistrări*” din cuprinsul dispozițiilor art. 91² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968, sintagma criticată pe motiv că nu respectă cerințele de claritate, precizie și previzibilitate a legii, Curtea constată că sunt invocate argumentele avute în vedere cu ocazia pronunțării Deciziei nr. 51 din 16 februarie 2016. Prin această decizie, sintagma „*ori de alte organe specializate ale statului*” din cuprinsul dispozițiilor art. 142 alin. (1) din noul Cod de procedură penală a fost constatată ca fiind neconstituțională, deoarece încalcă prevederile constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3) referitoare la statul de drept în componenta sa privind garantarea drepturilor cetățenilor și în art. 1 alin. (5) care consacră principiul legalității (paragraful 50).

23. În acest sens, prin Decizia nr. 734 din 23 noiembrie 2017, nepublicată în Monitorul Oficial al României la data pronunțării prezentei decizii*, Curtea a respins, ca neîntemeiată, critica de neconstituționalitate cu privire la sintagma „*persoanele care sunt chemate să dea concurs tehnic la interceptări și înregistrări*” din cuprinsul dispozițiilor art. 91² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968, statuând că sintagma „*alte organe specializate ale statului*” din dispozițiile art. 142 alin. (1) din noul Cod de procedură penală nu vizează persoanele care sunt chemate să dea concurs tehnic la executarea măsurilor de

supraveghere. Astfel, Curtea a reținut că, în Decizia nr. 51 din 16 februarie 2016, și-a fundamentat soluția din perspectiva persoanelor care pun în executare mandatul de supraveghere tehnică, iar nu din perspectiva persoanelor care asigură suportul tehnic pentru realizarea activității de supraveghere tehnică (paragraful 17). Referitor la sprijinul tehnic pentru realizarea respectivei activități de supraveghere, Curtea a constatat că, sub imperiul vechiului Cod de procedură penală — ca, de altfel, și sub cel al noului cod —, acesta era asigurat de persoane fără atribuții de cercetare penală, în limitele competențelor lor, motiv pentru care dispozițiile art. 91² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968 impuneau persoanelor chemate să dea concurs tehnic la interceptări și înregistrări obligația de a păstra secretul operațiunii efectuate, încălcarea acestei obligații fiind pedepsită penal (paragraful 18). În continuare, Curtea a invocat și jurisprudența sa referitoare la dispozițiile art. 91² alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968, și anume Decizia nr. 410 din 10 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 338 din 1 mai 2008, Decizia nr. 709 din 17 iunie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 570 din 29 iulie 2008, și Decizia nr. 348 din 17 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 262 din 22 aprilie 2009 (paragrafele 19—22 din Decizia nr. 734 din 23 noiembrie 2017).

24. În același sens sunt și deciziile nr. 779 din 28 noiembrie 2017** și nr. 820 din 12 decembrie 2017***, nepublicate în Monitorul Oficial al României la data pronunțării prezentei decizii, prin care Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții, soluția pronunțată prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat această soluție își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

25. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Dumitru Ștefan în Dosarul nr. 859/86/2016/a1 al Tribunalului Suceava — Secția penală și constată că dispozițiile art. 91¹ și ale art. 91² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Suceava — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 27 martie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

* Decizia nr. 734 din 23 noiembrie 2017 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 352 din 23 aprilie 2018.

** Decizia nr. 779 din 28 noiembrie 2017 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 439 din 24 mai 2018.

*** Decizia nr. 820 din 12 decembrie 2017 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 353 din 23 aprilie 2018.

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE**

privind încetarea împuternicirii domnului chestor principal de poliție Alexandru-Cătălin Ioniță pentru a îndeplini atribuțiile funcției de inspector general, cu rang de secretar de stat, al Inspectoratului General al Poliției Române

Având în vedere Adresa Ministerului Afacerilor Interne nr. 232.661/22.06.2018, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/3.822/26.06.2018, și Adresa domnului Alexandru-Cătălin Ioniță nr. 15.157/18.06.2018, înregistrată la Ministerul Afacerilor Interne — Direcția Secretariatul general,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, al art. 27¹⁷ lit. d) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 8 alin. (1) din Legea nr. 218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii încetează împuternicirea domnului chestor principal de poliție Alexandru-Cătălin Ioniță pentru a îndeplini atribuțiile funcției de inspector general, cu rang de secretar de stat, al Inspectoratului General al Poliției Române.

PRIM-MINISTRU

VASILICA-VIORICA DÂNCILĂContrasemnează:Secretarul general al Guvernului,
Ioana-Andreea Lambru

București, 26 iunie 2018.

Nr. 219.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE**

privind împuternicirea domnului chestor general de poliție Buda Ioan pentru a îndeplini atribuțiile funcției de inspector general, cu rang de secretar de stat, al Inspectoratului General al Poliției Române

Având în vedere Adresa Ministerului Afacerilor Interne nr. 232.662/22.06.2018, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/3.823/26.06.2018, și Adresa domnului Buda Ioan nr. 15.435/22.06.2018, înregistrată la Ministerul Afacerilor Interne — Direcția Secretariatul general,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, al art. 9 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, al art. 27¹⁵ și art. 27¹⁶ alin. (1) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 8 alin. (1) din Legea nr. 218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul chestor general de poliție Buda Ioan se împuternicește pentru a îndeplini atribuțiile funcției de inspector general, cu rang de secretar de stat, al Inspectoratului General al Poliției Române, pentru o perioadă de 6 luni.

PRIM-MINISTRU

VASILICA-VIORICA DÂNCILĂContrasemnează:Secretarul general al Guvernului,
Ioana-Andreea Lambru

București, 26 iunie 2018.

Nr. 220.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2018 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2018 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

